

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce:

L. B.

zastoupen advokátem JUDr. Milanem Strnadem

sídlem Malá Štěpánská 1932/3, Praha 2

proti

žalovanému:

Velitel vzdušných sil

sídlem Vítězné náměstí 5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2014, č. j. 221-14/2014-3031

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce byl pravomocně odsouzen pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b, c) trestního zákona, ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, k podmíněnému trestu odnětí svobody, propadnutí věci a rovněž mu bylo uloženo ochranné psychiatrické léčení v ambulantní formě. Na základě výsledku trestního řízení bylo velitelem 24. základny dopravního letectva vydáno rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vojáka z povolání podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím odvolacího služebního orgánu zamítnuto. Žalobce se následně domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí obou stupňů. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 4. 2014, č. j. 11Ad 2/2012-29, zrušil rozhodnutí Velitele Společných sil jako odvolacího služebního orgánu ze dne 29. 12. 2011, č. j. 62-4/2011-20802/J1 a věc mu vrátil k dalšímu řízení pro nepřezkoumatelnost, konkrétně pro nedostatečné odůvodnění ohrožení vážnosti ozbrojených sil jednáním žalobce.
2. Po provedení nového odvolacího řízení žalovaný vydal nyní žalobou napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí velitele 24. základny dopravního letectva ze dne 16. 11. 2011, č. j. 754/1-287/2001-8407/2, potvrdil.
3. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že další setrvání ve službě si nelze nárokovat předchozími zásluhami a že k příkladnému plnění úkolů musí docházet po celou dobu vojenské služby. Dále uvedl, že otázka zdravotního stavu žalobce není předmětem tohoto řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že setrvání žalobce ve službě by bylo způsobilé ohrozit prestižnost armády, na tom nic nemění pozdější amnestie ani skutečnost, že se o žalobci nezmiňovaly sdělovací prostředky.
4. Žalovaný rovněž uvedl, že si musel vyžádat stanovisko služebního orgánu I. stupně, neboť se původního řízení neúčastnil a nebyl seznámen s okolnostmi propuštění žalobce v roce 2011. Pokud jde o pochybnosti žalobce týkající se tohoto postupu, uvedl žalovaný, že uvedené stanovisko má pro nový odvolací orgán jen informativní hodnotu a není jeho účelem náhrada chybějícího odůvodnění rozhodnutí I. stupně.
5. Závěrem se žalovaný vyjádřil k existenci důvodné obavy, že další setrvání žalobce ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Tato obava vyvěrá již ze samotného jednání, jehož se žalobce dopustil. Ponechání žalobce ve službě za takovéto situace je způsobilé samo o sobě hrozit vážnost ozbrojených sil v očích veřejnosti i ostatních vojáků. Ponecháním žalobce ve službě by současně nastal nebezpečný precedent schopný vyvolat mezi ostatními vojáky dojem, že i oni se mohou bez obav z propuštění dopouštět trestné činnosti. Dále žalovaný konstatoval, že vojenská služba je prioritně službou se zbraní, a od vojáka se tak očekává dodržování zákonů, vojenských předpisů a osobní disciplína. Žalobce svým jednáním tyto zásady hrubě porušil, což nelze hodnotit jinak než jako velmi vážné osobní selhání, které prestiž ozbrojených sil rozhodně poškozují. Vydírání ve spolupachatelství s použitím zbraně na veřejnosti není v žádném případě v souladu s požadavky na morální kvality a osobní disciplínu vojáka. Služební orgán neshledal záruku, že by se podobný exces nemohl opakovat, čímž by se stupňovala intenzita ohrožení vážnosti ozbrojených sil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. V podané žalobě nejprve žalobce popisuje dosavadní procesní vývoj věci. Poté uvádí, že považuje rozhodnutí obou stupňů za nezákonná. Důvodem pro propuštění vojáka ze služebního poměru dle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání je, že voják byl pravomocně odsouzen pro trestný čin a jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil; obě podmínky musí být [na rozdíl od § 19 odst. 1 písm. f) citovaného zákona] splněny kumulativně. Voják tedy musí být propuštěn jen v případě, že by jeho další setrvání ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Existenci těchto okolností musí doložit služební orgán. Důvodem zrušení předchozího rozhodnutí Městským soudem v Praze byla právě skutečnost, že v rozhodnutí odvolacího orgánu, stejně jako prvoinstančního orgánu, není vůbec obsažena úvaha o tom, že by setrvání žalobce ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil.
7. Dle žalobce se však ani nyní odvolací orgán nijak nevypořádal s odůvodněním, v čem konkrétně spočívá ohrožení vážnosti ozbrojených sil setrváním žalobce ve služebním poměru. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření velitele 24. základny dopravního letectva Praha plk. Ing. D. K. ze dne 16. 7. 2014 jsou jen obecná, obsahují jen obecné morální floskule a z takových to důvodů by mohl být propuštěn každý, kdo se dopustil jakéhokoli úmyslného trestného činu. V odůvodnění rozhodnutí chybí například jakákoli zmínka o tom, na jakém funkčním místě byl žalobce zařazen a jak by z této pozice mohl ohrozit vážnost ozbrojených sil. Žalobce nebyl ani tiskový mluvčí, který by byl na očích veřejnosti, ani nebyl na velitelské funkci, aby na něj měly být kladeny vyšší nároky na morální kvality a měl být morální autoritou pro podřízené. Žádný ze služebních orgánů nic takového nehodnotil, a ani neuvedl proč. Zcela absentuje jakákoli individualizace při posuzování jednání žalobce. Z napadeného rozhodnutí ani stanoviska prvoinstančního orgánu nelze ani náznakem seznat jakýkoli vztah a vazbu na osobu žalobce.
8. V další části žaloby žalobce rozsáhle napadaná vyjádření velitel 24. základny dopravního letectva Praha plk. Ing. D. K., které si vyžádal žalovaný orgán po zrušení předchozího rozhodnutí soudem.
9. Žalobce dovozuje, že jediným podkladem napadeného rozhodnutí bylo uvedené vyjádření. Pokud však toto vyjádření trpí takovými vadami, že je nutno na ně pohlížet jako na nezákonné, stejně nezákonné je i odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu. Přitom nelze přehlédnout, že sám odvolací orgán se označil za neznalého věci a dal najevo vlastní nekompetentnost jakkoli modifikovat vyžádané vyjádření. Pokud odvolací orgán sám deklaruje, že o věci nic neví, je zcela vyloučeno, aby měl vlastní názor a při rozhodování mohl být veden jakoukoli úvahou o věci samé. Odvolací orgán jen nedůsledně a značně modifikovaně přepsal stanoviska prvoinstančního orgánu. Dle žalobce je řízení zmatečné, protože není zřejmé, čím je který názor a z čeho daný názor vychází, a co vlastně by mělo být předmětem přezkoumávání a jakéhokoli dalšího vyjadřování se k věci.
10. Žalobce také poukazuje na to, že prvoinstanční rozhodnutí vydal jiný služební funkcionář (pplk. Ing. J. V.) než pozdější vyjádření, přičemž plk. Ing. D. K. žalobce osobně nezná a nepřišel s ním do styku. I z toho je zřejmé, že „úvaha“ služebních orgánů o ohrožení vážnosti ozbrojených sil setrváním žalobce ve služebním poměru je jen formálním aktem, jehož cílem bylo žalobce zdiskreditovat a pošpinit a alibisticky odůvodnit nezákonné rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

11. Závěrem žalobce shrnuje, že žalovaný doplnil spis o pouhý obecný názor prvoinstančního orgánu, který nemá nijak individualizovaný vztah k žalobci, a jen na jeho základě pak sám „dovyrobil“ odůvodnění rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože je vedeno jen v obecné rovině bez vztahu k žalobci a nelze nijak seznat, zda je pravdivé tvrzení služebních orgánů, že setrvání žalobce ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Nadto je znovu třeba připomenout, že žalobce byl amnestován, a je potřeba na něj nahlížet, jako by odsouzen za trestný čin nebyl.
12. Žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů a přiznal mu náhradu nákladů řízení.
13. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný věnoval pečlivou pozornost všem námitkám a že v dostatečné míře byly rozvedeny úvahy o naplnění obou zákonných podmínek pro propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání. Objasnění, v čem spočívá závěr žalovaného o ohrožení vážnosti ozbrojených sil při případném setrvání žalobce ve služebním poměru, je rozsáhlé, podrobné a srozumitelné. Použití střelné zbraně na veřejnosti při pomoci pachateli trestného činu vydírání velmi vážně ohrožuje nejen vážnost ozbrojených sil, ale i důvěru veřejnosti nejen ke konkrétnímu vojenskému útvaru, u něhož je voják služebně zařazen, ale v konečném důsledku pak k Armádě České republiky. Pro hodnocení existence a míry ohrožení vážnosti ozbrojených sil České republiky není v případě trestného činu spáchaného vojákem se zbraní nijak relevantní otázka, na jakém funkčním místě byl žalobce zařazen a jakou hodnost vykonával, ale je zcela postačující, že šlo o vojáka z povolání a způsob provedení trestného činu, tedy se zbraní a na veřejnosti a dokonce se zcela neodůvodnitelnou ostrou střelbou. Sama o sobě tato skutečnost důvěru veřejnosti v Armádu České republiky a její příslušníky snižuje. Úvahy žalobce o vadách nového vyjádření prvoinstančního služebního orgánu nemají pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného relevantní význam. Zpráva prvoinstančního služebního orgánu je pouze jeho stanoviskem k odvolání žalobce podle § 88 odst. 1 správního řádu, zejména pak k objasnění, proč nepřistoupil k změně rozhodnutí autoremedurou. Nejde o podklad rozhodnutí, jehož hodnocení by musel žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí jakkoli rozebírat. Nic takového správní řád služebnímu orgánu neukládá ani přímo, ani z něj nelze takovýto požadavek na odůvodnění napadeného rozhodnutí jakkoli dovodit. Žalovaný odmítá, že úvaha o ohrožení vážnosti ozbrojených sil byla jen formálním aktem. Dopad amnestie prezidenta republiky č. 1/2013 Sb. na projednávanou věc je v odůvodnění odvolacího rozhodnutí rovněž objasněn. Samotný právní názor odvolacího služebního orgánu není žalobcem nijak rozporován.
14. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

17. Podle § 19 odst. 1 písm. g) zákona o vojácích z povolání *voják musí být propuštěn ze služebního poměru, pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin a jeho setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil.*
18. Žalobce z citovaného ustanovení správně dovozuje, že v případě propuštění vojáka ze služebního poměru podle tohoto ustanovení musejí být současně splněny dvě podmínky
  1. pravomocné odsouzení pro trestný čin,
  2. setrvání ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil.
19. Pokud jde o první z podmínek, není její naplnění v posuzované věci sporné. Soud však pro přehlednost přesto shrnuje, že z obsahu správního spisu se podává, že žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 4. 2011, č. j. 2T 141/2010-422, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 13To 236/2011-452, uznán spolu s dalšími dvěma osobami vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b), c) trestního zákona ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona, jehož se dopustili tím, že dne 15. 12. 2009 době kolem 17:45 hodin v obci Skalsko, okres Mladá Boleslav, přišli do restaurace Na Vyhlídce, kde po přítomných osobách požadovali zavolat majitele P. D., a když jim servírka řekla, že tam majitel není, požadovali na přítomných třech osobách, aby mu vyřídily, aby dal pokoj M. Ď., jinak si to s ním vyřídí, a vyhrožovali, že ho jinak zabijí nebo zmrzačí nebo že to tam vystřílí a podpálí, že skončí na invalidním vozíku, přičemž obžalovaný M. Ď. přitom vytáhl pistoli, kterou držel v ruce, manipuloval s ní, a svým chováním vyvolali v přítomných strach, následně z restaurace odešli ven, kde obžalovaný L. B. vystřelil nejméně šestkrát do vzduchu ze své legálně držené samonabíjecí pušky, přičemž ke zranění osob ani k poškození majetku nedošlo.
20. Sporné je naplnění druhé z podmínek, resp. to, jak se služební orgány s touto otázkou vypořádaly. V této souvislosti soudu náleží posoudit, zda naplnění této podmínky je v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětleno, což po žalovaném ostatně požadoval i předchozí zrušující rozsudek zdejšího soudu č. j. 11Ad 2/2012-29. Jinými slovy, předmětem posouzení je, zda ob stojí úvaha obsažená v napadeném rozhodnutí o tom, že setrvání žalobce ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Předmětem posouzení naopak nemohou být výhrady žalobce směřující proti vyjádření velitele 24. základny dopravního letectva Praha plk. Ing. D. K., které si vyžádal žalovaný orgán po zrušení předchozího rozhodnutí soudem. Je tomu tak proto, že v případě tohoto vyjádření se jedná toliko o jeden z podkladů rozhodnutí (žalobci správně bylo umožněno se k tomuto podkladu vyjádřit a žalobce také tohoto svého práva využil), avšak relevantní je úvaha žalovaného vtělená do napadeného rozhodnutí a skutečnost, zda ob stojí, nikoli to, zda je naprosto unikátní a originální úvahou žalovaného, nebo zda byla více či méně něčím (někým) inspirována.
21. A v právě uvedených ohledech soud shledal, že úvaha žalovaného o tom, proč by setrvání žalobce ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil, ob stojí.
22. Žalovaný nejprve uvedl, že obava, že další setrvání žalobce ve služebním poměru by ohrozilo vážnost ozbrojených sil, vyvěrá již ze samotného jednání, jehož se žalobce dopustil; ponechání žalobce ve službě za takovéto situace je způsobilé samo o sobě hrozit vážnost ozbrojených sil v očích veřejnosti i ostatních vojáků; ponecháním žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

ve službě by současně nastal nebezpečný precedent schopný vyvolat mezi ostatními vojáky dojem, že i oni se mohou bez obav z propuštění dopouštět trestné činnosti.

23. Tato část úvahy, obsažená na str. 4 napadeného rozhodnutí, je sice obecnější a sama o sobě by neobstála. Nelze však přehlédnout, že navazující část se již podrobněji vyjadřuje přímo k jednání žalobce, za něž byl odsouzen. Žalovaný poukazuje na to, že žalobce svým jednáním (soud nemá nejmenší pochybnost, že slovem „jednání“ zde žalovaný má na mysli skutek, za který byl žalobce v trestním řízení odsouzen) se hrubě zpronevěřil základním povinnostem vojáků s tím, že vojenská služba je prioritně službou se zbraní, a od vojáka se tak očekává dodržování zákonů, vojenských předpisů a osobní disciplína. Žalovaný pokračoval tím, že skutek, jehož se žalobce dopustil (vydírání s použitím střelné zbraně na veřejnosti) rozhodně poškozuje prestiž ozbrojených sil a není v žádném případě v souladu s požadavky na morální kvality a osobní disciplínu vojáka. Úvahy žalovaného tak zjevně navazují na skutek, za který byl žalobce odsouzen, přičemž žalovaný klade důraz na způsob spáchání trestného činu – vyzdvihuje skutečnost, že se jej žalobce dopustil s použitím střelné zbraně na veřejnosti.
24. Soudu se ani po věcně stránce uvedená úvaha žalovaného nejvíce excesivní, nelogická či iracionální, jestliže z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že setrvání žalobce ve vojenské službě, která se zásadně vykonává se zbraní, ohrožuje za situace, kdy žalobce s použitím zbraně páchá úmyslnou trestnou činnost, vážnost ozbrojených sil. Za těchto okolností se pak stává zcela zbytným, aby se žalovaný zabýval v posuzované věci tím, na jakém funkčním místě byl žalobce zařazen a jak by z této pozice mohl ohrozit vážnost ozbrojených sil, protože ji ohrozil již samotným spácháním a způsobem spáchání výše specifikovaného trestného činu.
25. Lze shrnout, že ačkoli by si dozajista bylo možné představit odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně sporné otázky, podrobnější, má soud za to, že žalovaný dostatečně individualizovaně i v dostatečné míře vysvětlil, proč by setrvání žalobce ve služebním poměru ohrozilo vážnost ozbrojených sil. Tvrzení žalobce o tom, že napadené rozhodnutí je jen formálním aktem, jehož cílem bylo žalobce zdiskreditovat a pošpinit a alibisticky odůvodnit nezákonné rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, je za tohoto stavu ryze spekulativní a nepodložené.
26. Pokud jde o to, že žalobce v podané žalobě zmiňuje, že byl amnestován, není jasné, co tímto poukazem sleduje, neboť se jedná jen o holé tvrzení, na něž nenavazuje žádná argumentace, a žalobce ani nijak nedovozuje, co ze skutečnosti, že byl amnestován, má pro posuzovanou věc plynout. K takto stroze a neuchopitelně konstruované námitce se proto soud může vyjádřit jen obdobně stroze a jen v obecné rovině. Zdejší soud tedy konstatuje, že skutečnost, že odsouzení bylo zhlazeno podle rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb., nemá žádný vliv na propuštění ze služebního poměru, k čemuž přiměřeně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 10 As 61/2015-69, č. 3496/2016 Sb. NSS).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.